

VERESS MIKLÓS

Számkabalisztika

Pintér Lajos ezüstkora

Te 55 –
 én 66 –
kabalisztikus számok.
Menekülésnyi ámok:
ez a költőhaj ára,
míg megér ezüstkora.
Megbocsájtod (vagy mégsem?),
csak magam sorsát fürkészem.
Hiszen 53-ban
éppen 11 voltam.
S 64-es esztendő,
hogy múltam – 22.

Lásd, ahány dátum,
megannyi fátum.
S mit hoz a végzet,
utólag ne is kérdezd
erről öreg barátod?
Vagy gyászt vagy házasságot.

Épp lettem 33,
(figyeld az időingát,
amelyre mindig vész ült)
mikor Kormos barátom,
(vagy mindönké leginkább)
már a halálra készült.
Én meg újjászülettem
egy újabb szerelemben
975-ben.
Bár a szabadság résnyi,

*de szellemeket mozgat
kor-huzat valahára.
Csak Gazsi és Pinczési
előlünk átszaltóztak
a végső szabadságba.*

*Nézd, ahány dátum,
megannyi fátum,
– hát rám ne kontrázz:
nász után sok gyász.*

*Mindebből nem tanultam,
csak föléltem a múltam,
amely már mindnyájunké
(azaz: költőnyájunké).
Így véltem meghatottan,
amikor 86-ban
éppen 44 voltam,
és holmi álvitákért
ágáltam főtitkárként
a Főpárttitkár ellen.
S meghalt a költő bennem.*

*Im, ahány dátum
épp annyi fátum.*

*Magamtól félve kérdem:
aztán 97-ben?
Milyen év, milyen emlék,
amikor annyi lennék,
mint Te most. Igen – akkor
eljött az alkonyatkor,
s abban a szürkületben
aludni lefeküdtem
egyszer a Balatonban
(csak kihúztak félig holtan);
másszor sok kórteremben,
hová csak hazamentem,
míg álmaim is tűntek.
Az élet ilyen ünnep.*

*Lásd, ahány dátum,
megannyi fátum.*

Én 66 –

Te 55

*Számok nagy kabalája
átrendezi mindig időd.
Bár nem tudod mivégre
öröm az – ami fájna,
csak sandítgatsz az égre:
Ennyi a költő ára?
Ha megér ezüstkorára?*

*Áruld el, Lajosom, kincsem,
ha továbblapoz naptár,
– s amikor nem vagyok már –
mit csinálsz – 19-ben?*

